

ת"פ 14818/04/17 - ר' מ' נגד מדינת ישראל, מורן לוי

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 14818-04-17 מדינת ישראל נ' מ'

לפני כבוד השופט איתן קורנהאוזר
המבקש:
נגד
ר' מ' באמצעות עו"ד ליאור ששון ועו"ד רפאל ציק

1. מדינת ישראל
באמצעות עו"ד קטיה הכהן
2. מורן לוי

המשיבות:

החלטה

בפניי בקשה לחיוב המשיבה 1 בתשלום פיצויים, לפי סעיף 80 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין"), וכן לחיוב המשיבה 2, המתלוננת כנגד המבקש בתיק זה, בתשלום הוצאות ההגנה לפי סעיף 81 לחוק העונשין.

רקע

1. כנגד המבקש הוגש כתב אישום בגין עבירת איומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין.
על פי עובדות כתב האישום, במועד הרלוונטי הנאשם והמשיבה 2 היו גרושים ולהם בת משותפת. ביום 31.01.17, נועדו המשיבה 2 והנאשם, יחד עם אמו של הנאשם ואימה של המשיבה 2, במסעדת "לחם יין" ביהוד (להלן: "המסעדה"), על מנת לדון בהסדרי הראיה של בתם המשותפת. במהלך הפגישה, ביקשה המשיבה

עמוד 1

2 מהנאשם, שיאמר לאשתו הנוכחית שתפסיק לשלוח לה הודעות ולקלל אותה. בתגובה, איים הנאשם על המשיבה 2 במילים הבאות: "אל תעזי לדבר עליה, אני אשחט אותך ואת המשפחה שלך אחד אחד", תוך שהוא מסמן עם ידו על צווארו תנועה של שיסוף צוואר. בתגובה, שפכה המשיבה 2 על הנאשם כוס קפה ואילו הנאשם הפך את שולחן המסעדה וזרק כוסות וצלחות לעבר המשיבה 2.

בהמשך לנסיבות אלה, יצאה המשיבה 2 מהמסעדה. כששבה לקחת את תיקה, פנה אליה הנאשם ואיים שוב באומרו: "אני ארצח אותך, אני אעשה ממך חתיכות".

לאור כפירת המבקש במיוחס לו, נשמעו ראיות, אותן בחן בית המשפט ולבסוף הורה על זיכוי המבקש.

טיעוני הצדדים

2. ב"כ המבקש טענו ביחס למשיבה 1, כי מתקיימות בענין הנדון שתי העילות הקבועות בסעיף 80 לחוק העונשין. לאחר שהפנו להכרעת הדין המפורטת וכן לפסיקה, טענו לגבי כל אחת מהעילות המופיעות בסעיף. ביחס לעילה הראשונה, לפיה לא היה יסוד להאשמה, טענו ב"כ המבקש כי ההאשמות כנגדו התבססו על גרסה חסרת יסוד של המשיבה 2 ואימה, שאף בין הודעותיהן עלו סתירות. בנוסף, טענו כי אלמלא מחדלי חקירה רבים וחמורים שפורטו בהכרעת הדין, תיק החקירה כנגד המבקש היה נסגר. אשר לעילה השנייה, של נסיבות אחרות המצדיקות פיצוי, טענו ב"כ המבקש כי החקירה נוהלה באופן רשלני ומוטה לצד המשיבה 2, תוך התעלמות מהרקע להגשת התלונה. עוד הוסיפו, כי המשיבה 1 הפלתה את המבקש לרעה, בכך שסגרה את תיק החקירה כנגד המשיבה 2 בגין תקיפת המבקש באותו אירוע. לטענתם, למבקש נגרמו בוושה גדולה בשל ההליך הפלילי וכן פגיעה רבה בשמו הטוב ובזכותו לפרטיות. פגיעה נוספת שצוינה על ידי ב"כ המבקש, היא הוצאות ההגנה הכוללות שכר טרחת עורך דין וכן שבעה ימי דיונים בהם נאלץ להיעדר מעבודתו. המבקש נעצר ביום האירוע ושוחרר בבית המשפט למחרת היום.

לפיכך, עתרו ב"כ המבקש להטיל על המשיבה 1 תשלום פיצויים בסך כולל של 12,042 ₪.

לגבי הבקשה המתייחסת למשיבה 2, טענו ב"כ המבקש כי זו רקמה עלילה זדונית להפלת המבקש, העמידה את חירותו בסכנה וגרמה לו לטרדה רבה. לטענתם, מטרת תלונת המשיבה 2 היתה לשם קנטור המבקש, לצורך רווחים כספיים וכן על מנת לקבוע הסדרי ראייה לטובתה.

מאז מעצרו של המבקש ועד לביטול תנאי מעצר בית בו שהה, לא ראה המבקש את בתו במשך שבוע ימים ונגרמה לו עגמת נפש רבה.

לפיכך, עתרו ב"כ המבקש להשית על המשיבה 2 פיצוי בסך 10,000 ₪.

3. המשיבה 1 טענה בתגובתה לבקשה, כי יש לדחות את הבקשה על הסף משום שאין מדובר במקרה מיוחד אליו מתייחס סעיף 80 לחוק העונשין, וכן מכיוון שלא צורפו לבקשה קבלות כנדרש בתקנות. המשיבה 1 הפנתה לפסיקה המתייחסת ליסודות אותם יש לבסס על מנת לעמוד בתנאי סעיף 80 לחוק העונשין, זאת לגבי שתי העילות הקבועות בו. לגבי העילה הראשונה, של חוסר יסוד להאשמה, טענה כי

מסד הנתונים שעמד בפניה ערב הגשת כתב האישום שונה ממסד הנתונים עליו נבנתה הכרעת הדין, לאחר "עיבוד" הראיות בבית המשפט. המשיבה 1 לא התעלמה מחלקה של המשיבה 2 באירוע ואף ציינה אותו בעובדות כתב האישום, אך בחרה שלא לייחס לאף אחד מהצדדים עבירת אלימות פיזית. המשיבה 1 הוסיפה, כי הנתונים שעמדו בפניה בעת הגשת כתב האישום, ביססו את עוצמת הראיות הנדרשות לשם הגשת כתב אישום, במספר מובנים: אותנטיות האירוע; גרסת המשיבה 2 אשר מצאה חיזוק בעדות אימה; הודאתה של המשיבה 2 בחלקה האלים באירוע, בשפיכת קפה על המבקש; הלך רוחה של המשיבה 2 בפני שוטר בזירה; התנצלות המבקש במהלך העימות עם המשיבה 2. לגבי העילה השניה, של נסיבות אחרות למתן פיצוי, טענה המשיבה 1 כי פעלה לניהול מהיר של ההליך, בתום לב וללא שיקולים זרים, תוך פרישת מלוא הנתונים בפני בית המשפט. לטענתה, המבקש לא ביסס בראיות את ההשפעות להן הוא טען, נזקים שנגרמו ועוד, המשותפים לכלל ההליכים הפליליים המסתיימים בזיכוי.

בית המשפט לא ראה לנכון לקבל את התייחסות המשיבה 2 לבקשה, כפי שיפורט בהמשך.

דין והכרעה

בקשה לפי סעיף 80 לחוק העונשין

היעדר יסוד להאשמה

4. על מנת שניתן יהיה לומר כי לא היה יסוד להאשמת המבקש, יש לבחון האם היה בחומר החקירה אשר עמד לנגד עיני התביעה עובר להגשת כתב האישום, כדי לשכנעה כי קיים סיכוי סביר להרשעת המבקש בבית המשפט:

"המבחן הנדרש לקיומה של העילה הראשונה שמכוחה ניתן 'להפעיל' את סעיף 80 לחוק העונשין (דהינו שמישזוכה - לא היה יסוד להאשמתו), הוא מבחן 'התובעה סביר' ו'הסיכוי הסביר להרשעה'... הנה כי כן, על מנת להיכנס לקטגוריה של העילה הראשונה המצדיקה פיצוי והחזר הוצאות, יש צורך להוכיח כי כתב האישום הוגש מבלי שהיה לו בסיס כלשהו, או שהיסוד להאשמה היה רעוע ביותר... מדובר איפוא בסיטואציות חריגות של זדון, חוסר תום לב, רשלנות חמורה ביותר, או אי סבירות מהותית ובולטת ... מטבע הדברים התממשות עילה זו צפויה להיות נדיר (לפחות יש לקוות שאכן זה הוא המצב)" [ע"פ 5097/10 בוגנים נ' מדינת ישראל, (להלן: "ענין בוגנים") (15.1.2013), פסקה 18 בפסק דינו של כב' השופט מלצר].

הפסיקה הוסיפה והדגישה:

"הבחינה הנעשית בהתבסס על יסוד זה הינה בחינה אובייקטיבית, ואמת המידה הננקטת הינה אמת מידה של סבירות, ואולם על מנת להוכיח כי לא היה יסוד להאשמה, אין די בחוסר סבירות סתם אלא יש להראות "מצב קיצוני של אי-סבירות בולטת" [ע"פ 5923/07 ראשיד שתיאווני נ' מדינת ישראל (להלן: "ענין שתיאווני") (6.4.2009), פסקה 12].

5. במקרה הנדון, חומר החקירה שעמד בפני המאשימה בטרם הגשת כתב האישום, כלל את הראיות

הבאות: הודעת המשיבה 2 וחקירתה תחת אזהרה; הודעת אימה של המשיבה 2; דו"ח פעולה של השוטרת אור דוד אשר הגיעה אל זירת האירוע; עימות שנערך בין המשיבה 2 למבקש; הודעת המבקש; הודעת אמו של המבקש; צילומי מיסרונים אותם הביאה המשיבה 2; מזכר לפיו איש מ.ט. ביקר בזירה ומסר כי במקום "אין מצלמות רציפות על מקום האירוע".

כפי שפורט בהכרעת הדין, "**ראיות המאשימה נשענות על עדויות המתלוננת ואימה, עדויות אשר לטענת המאשימה מוצאות חיזוק בעדויות השוטרים ובגרסת הנאשם במהלך העימות שנערך בתחנת המשטרה**" (סעיף 5 בהכרעת הדין). מסד הראיות הוא עדויות המשיבה 2 ואימה, שתיהן עדות ראייה ושמיעה ישירות לאיומים שיוחסו למבקש, כאשר ניתן היה למצוא לעדויות אלה חיזוק מסוים בראיות נוספות, גם אם בעוצמה לא גבוהה (ראו סעיף 16 בהכרעת הדין). הכרעת הדין פירטה שורה ארוכה של נתונים, אשר באו לידי ביטוי בעדות אימה של המשיבה 2 בבית המשפט והצביעו, במצטבר, על מגמתיות עדותה והקושי במתן אמון בה. למעשה, עיקר הנמקות הכרעת הדין המתייחסות לראיות שהוצגו במהלך הדיונים, התייחסו לעדות אימה של המשיבה 2 בבית המשפט, אשר העלו אי דיוקים עד כדי סתירות מגמתיות ביחס לעדות המשיבה 2. נקבע בהכרעת הדין, כי התשתית הראייתית שהציגה המאשימה אינה עומדת ברף הפלילי הנדרש, זאת תוך דגש על המשקל הבעייתי של עדויות המשיבה 2 ואימה (ראו סעיף 15 בהכרעת הדין).

6. לשם קבלת החלטה בבקשה הנדונה, העבירה המשיבה 1 את תיק החקירה לעיון בית המשפט. בחינת הודעת אימה של המשיבה 2 במשטרה, מיום 2.2.2017 (להלן: "ההודעה"), מעלה כי דבריה במשטרה עלו בקנה אחד עם תיאור האירוע על ידי המשיבה 2 בפני השוטרת דוד בזירת האירוע וכן בהמשך: בהודעתה, בחקירתה תחת אזהרה ובעימות שנערך בין המשיבה 2 ובין המבקש. אימה של המשיבה 2 העידה במשטרה, כי המבקש אמר "**אני אהרוג אותך אני אשחט אותך, אני אחתוך את המשפחה שלך לחתיכות ועשה על הצואר תנועה כזאת (ה.ח. מראה על הצואר תנועה של שיסוף על הצוואר)**" (ההודעה, ש- 7-9), עדות המתיישבת עם גרסת המשיבה 2 המופיעה בחומר החקירה. לעומת זאת, בבית המשפט התקשתה אימה של המשיבה 2 לשוב על עדות זו: תחילה, העידה לגבי אופי איומים שונה, במילים אותן אמר המבקש למשיבה 2; לאחר רענון זכרונה מתוך ההודעה, העידה על אופי האיומים אך נמנעה מלהעיד על תנועת שיסוף ואף טענה, לשאלת הבהרה של ב"כ המאשימה, כי האיום היה מילולי בלבד; לבסוף, לאחר רענון זכרון נוסף, שבה על דבריה בהודעה. כפי שנקבע בהכרעת הדין, לא התקבל כל הסבר מניח את הדעת לקושי זה לזכור את סוג האיומים ואת אופיים (ראו סעיף 7 בהכרעת הדין). באופן דומה, ניתן משקל בהכרעת הדין לכך שלאחר רענון זכרונה, אימה של המשיבה 2 טענה שהמבקש שב "כל הזמן" על תנועות שיסוף הצוואר, תיאור שאינו תואם לתיאור המשיבה 2. עיון בחומר החקירה מעלה, כי המשיבה 2 שבה בבית המשפט על גרסתה במשטרה, כי המבקש ביצע את התנועה המאיימת פעם אחת, וכך אף אימה של המשיבה 2 העידה בהודעה על פעם אחת בה המבקש ביצע את התנועה המאיימת, באותו שלב אותו תיארה המשיבה 2 (ראו סעיף 7 בהכרעת הדין).

סוגיה נוספת לה ניתן משקל בהכרעת הדין, התייחסה לשאלת סדר ההתרחשויות. בעוד המשיבה 2 העידה בבית המשפט, כפי שטענה במשטרה, כי המבקש איים עליה, בתגובה היא שפכה עליו כוס קפה ובשלב זה הוא הפך את השולחן, העידה אימה בבית המשפט כי "**קודם הוא הפך את כל השולחן ואז היא שפכה עליו את הקפה**" (סעיף 8 בהכרעת הדין). עיון בהודעה מעלה, כי בעת מתן ההודעה במשטרה, אימה של המשיבה 2 כלל לא ידעה מי שפך ראשון את הקפה (הודעה ש- 17,42).

בנוסף לכל המפורט עד כה, הכרעת הדין התייחסה למגמתיות בעדות אימה של המשיבה 2, אשר עלתה לנוכח סוגיות שכלל לא הוזכרו בחומר החקירה, דוגמת עדותה לגבי סלידת המשיבה 2 מקללות, לעומת עדות המשיבה 2 בבית המשפט כי נהגה להשתמש בקללות כלפי המבקש ובת זוגו (ראו סעיף 6 בהכרעת הדין).

הכרעת הדין התמקדה במכלול המצטבר של הסתירות ואי הדיוקים שהתגלו בין עדות המשיבה 2 לעדות אימה בבית המשפט, כמו גם מגמתיות עדותה של האם. נמצאו פערים בעדויות אלה לגבי המילים שנאמרו, אופי האיומים וכן תיאור האירוע, אשר העלו תהיות, הותירו ספקות וכרסמו במשקל המסד הראייתי של המאשימה, עד לקביעה כי יש לזכות את הנאשם (ראו סעיפים 10 ו-12 בהכרעת הדין). כאמור לעיל, רובם המוחלט של ההבדלים והסתירות בעדויות שנשמעו בבית המשפט, לא בא לידי ביטוי בחומר הראיות אשר עמד לנגד עיני המאשימה בטרם החליטה על הגשת כתב האישום. לפיכך, קשה להצביע על אי סבירות מהותית ובולטת בהחלטה על הגשת כתב האישום במקרה הנדון.

7. הכרעת הדין ייחדה פרק לסוגית מחדלי החקירה. היחידה החוקרת הסתפקה בראיות שהובאו במהלך ניהול ההליך, ונמנעה מלהעמיק חקור ולאחר ראיות נוספות. כפי שעלה מעדויות המשיבה 2, אימה, הנאשם ואימו, במקום נכחו אנשים רבים. השוטרים שהעידו לא סיפקו כל מענה להימנעות המשטרה מניסיון כלשהו באיתור עדים, אשר עדותם היתה בעלת פוטנציאל לחזק או לכרסם בעוצמת הראיות שעמדו בפני המאשימה בטרם הגשת כתב האישום (ראו סעיפים 13-15 בהכרעת הדין). כמובן, אין לדעת האם ביצוע פעולות לאיתור אותם עדים, היו מגבשות ראיות בעלות משקל, כזה או אחר, אולם ההימנעות מחקירה פגעה באופן קשה בהגנת הנאשם והותירה ספק סביר. כפי שנקבע בהכרעת הדין, ככל שלא היו נמצאים סייגים כלשהם בראיות המאשימה שהוצגו בבית המשפט, היה מקום לזיכוי הנאשם בשל מחדלי חקירה אלה (ראו סעיף 15 בהכרעת הדין).

הכרעת הדין לא קבעה זיכוי מוחלט של הנאשם, אלא כי תשתית הראיות שהציגה המאשימה אינה עומדת ברף הפלילי הנדרש וכך אף לגבי משקלם העצמאי של מחדלי החקירה העולים כדי ספק סביר. קביעה זו התבססה על הראיות שהוצגו במהלך הדיונים בבית המשפט, אשר כאמור לעיל - עוצמתן בעת הגשת כתב האישום, בטרם עמדו תחת חקירתם של ב"כ המבקש, היתה רבה אף יותר. אין מדובר במחדלים שמשקלם מבסס את הטענה בדבר היעדר יסוד לאשמה, המתקיימת בשל מחדלים "רק כשברור כי בהיעדרם הייתה משתנה מסקנת המאשימה להעמיד את הנאשם לדין" [ענין שתיאוו, פסקה 17].

הראיות שהוצגו בבית המשפט, הותירו ספק שדי בו להביא לזיכוי המבקש במשפט פלילי, אך לא מעבר לכך. אופי הזיכוי מחמת הספק, אינו קביעה כי הנאשם לא ביצע את העבירה, ולכך משקל נוסף ביחס לדחיית קיומה של עילת היעדר יסוד להאשמה במקרה הנדון:

"זיכוי מחמת הספק בדרך כלל משמיע שאין מתקיימת החלופה הראשונה של סעיף 80(א) 'שלא היה יסוד לאשמה'"

[ע"פ 5140/05 משה זגורי נ' מדינת ישראל, (24.6.2007), פסקה י' בפסק דינו של כב' השופט רובינשטיין].

8. לנוכח כל האמור לעיל, אני קובע כי המשיבה נהגה באופן סביר בעת הגשת כתב האישום וכן שלא

נפלה טעות בעצם הגשתו, כזו העונה על הגדרות "אי סבירות בולטת", "זדון", "חוסר תום לב" או "רשלנות חמורה ביותר". לפיכך, לא התקיימו יסודות עילת הפיצויים בשל היעדר יסוד להאשמת המבקש.

נסיבות אחרות המצדיקות מתן הפיצוי

9. עילה זו למתן פיצוי, נותרה עמומה במידה רבה, בחוק ובפסיקה, ללא גבולות ברורים, תוך מתן אפשרות לבית המשפט להפעיל שיקולים שונים תוך שימוש בעקרונות צדק ומדיניות משפטית ראויה. לצד זאת, נקבעו שלוש קטגוריות של נסיבות, לשם סיוע בהכוונת שיקול הדעת השיפוטי: הליכי המשפט; אופי הזיכוי וטיבו; נסיבות אישיות של הנאשם החיצוניות למשפט [ע"פ 4466/98 **דבש נ' מדינת ישראל**, פ"ד נו(3) 73, (2002)]. מבחינה משנה נוספים, התייחסו להתנהגות המשטרה והתביעה באופן רשלני, סוג העבירה, והעונש לו היה הנאשם צפוי אלמלא זוכה [ע"פ 1442/12 **פלוני נ' מדינת ישראל**, (26.2.2013), פסקה 6 בפסק דינו של כב' השופט עמית]. מדובר ברשימה לא סגורה ובמבחנים מסייעים בלבד.

לגבי נסיבותיו האישיות של נאשם, החיצוניות למשפט, ברור כי נגרמים נזקים לכל נאשם ועצור. הטלת פיצויים בגין נזקים אלה, עלולה להקשות על יישום האינטרס הציבורי שבהבאת עבריינים למשפט ולפיכך נקבע כי בלא הצגת נזקים חריגים ויוצאי דופן - אין לפסוק פיצויים:

"...אכן, המערער הוא צעיר ומעצרו גרם לו נזקים, אך בהתאם להלכה הפסוקה אין בנזקים שאינם חריגים או יוצאי דופן בזיקה להליך המעצר כדי להצדיק פסיקת פיצויים מכוח סעיף 80 לחוק העונשין"

[ע"פ 1042/13 **עובדיה קקון נ' מדינת ישראל** (25.6.2014), פסקה 12].

על בית המשפט לבחון עילה זו במבט על, תוך התחשבות במכלול השיקולים, לרבות השיקולים הציבוריים **"בצורך שלא להביא להרתעת יתר של התביעה מלהעמיד אדם לדין מקום שנאספו ראיות מספיקות להגשת כתב אישום... מושג-מפתח לענין העילה השניה הוא לפיכך 'העוול' שנגרם לנאשם שזוכה - בהסתכלות כוללת"** (ענין בוגנים, פסקאות 19-20 בפסק דינו של כב' השופט מלצר).

10. בחינת התנהלות היחידה החוקרת במקרה הנדון, העלתה מחדלי חקירה בלתי מבוטלים. יחד עם זאת, לא מצאתי כל בסיס לטענה כי מדובר היה בחקירה מוטעה או להתנהלות חסרת תום לב מצד המשטרה. אכן, מדובר בהתנהלות חקירתית הדורשת הפקת לקחים ותיקון, אך לא מעבר לכך. בהתבסס על המפורט עד כה, היה בידי המשטרה מסד ראיתיית מסוים, אשר התקבל בדרכי חקירה נהוגות ומקובלות והיה בו להצביע על ביצוע עבירת איומים על ידי המבקש. העובדה שהחקירה לא העמיקה והסתעפה, אינה עולה כדי עוול משווע וזועק הדורש הטלת פיצוי.

לגבי ההפליה שנטענה ביחס להתנהלות המשיבה 1, אשר סגרה את תיק החקירה כנגד המשיבה 2, יש לקבל את ההסבר לפיו בחרה המשיבה 1 להתעלם מאלימות הדדית שעלתה מחומר הראיות: שפיכת קפה על ידי המשיבה 2 לעומת השלכת כלים שונים על ידי המבקש. כפי שלא הוגש כתב אישום כנגד המשיבה 2, כך לא יוחסה למבקש כל עבירת תקיפה או ניסיון תקיפה, בשל השלכת חפצים לעבר המשיבה 2. בנוסף, המשיבה 1 פירטה בעובדות כתב האישום את חלקה של המשיבה 2 באירוע, לרבות שפיכת קפה על המבקש. עוד אציין, את התנהלותה היעילה של המשיבה 1 במהלך הדיונים: שני דיונים נדחו לבקשת ב"כ המבקש, בדיון השלישי פירטו את כפירתו, ואילו כל פרשת הראיות והסיכומים הסתיימו בשני דיונים נוספים. התנהלות יעילה וראויה זו, לא הביאה להוצאות עודפות מצד המבקש.

נסיבות כוללות אלה, משפיעות אף על הטענות בדבר הנזק המיוחד שנגרם למבקש. טיעוני המבקש לגבי הנזקים שנגרמו לו, לא חרגו מעבר לעצם הטיעון הכללי, בלא כל פירוט או ביסוס בראיות, אותן יכול היה להציג. יתכן בהחלט, שלמבקש נגרמו נזקים המאפיינים כל נאשם במשפט פלילי, אך המבקש לא ציין כל נזק חריג, מיוחד או נסיבה אחרת המחייבת מתן פיצוי. כך, טען באופן כללי כי נגרמה לו בושה בשל ההליך הפלילי - אך לא הוסיף דבר להנמקת הטענה וביסוסה; כך, טען לפגיעה משמעותית בשמו הטוב ובזכותו לפרטיות - אך לא פירט דבר לגבי שמו הטוב, אופי הפגיעה שנגרמה לו או הפגיעה בפרטיותו; כך, טען לפגיעה כלכלית בשל הוצאות הגנה ושבעה ימי דיון בהם נאלץ להיעדר מעבודתו - אך כלל לא פירט האם השתכר בעבודה כלשהי במהלך ניהול ההליך הפלילי, לא צירף כל ראיה להפסד ימי עבודה ואף לגבי תשלום שכר טרחה לבאי כוחו. המבקש הסתפק באמירות כלליות לגבי אופי הנזקים שנגרמו לו, אשר בנסיבות המקרה הנדון אין בהן די על מנת לקיים את עילת הנסיבות האחרות למתן פיצוי.

יש לסכם, כי הצטברות ההנמקות השונות מביאה לדחיית עילה זו: אופי זיכוי של הנאשם; התנהלות העניינית של המשיבה 1 במהלך הדיונים; שחרורו של המבקש ממעצר בדיון הראשון שהתקיים בהארכת מעצרו; חמישה ימי מעצר בית בלבד; סוג העבירה, שאינה מהחמורות ובהתאם העונש שהיה צפוי למבקש; אי הצגת שיקולים אישיים מיוחדים או חריגים ואף חוסר ביסוס נזקים שנגרמו למבקש. לפיכך, אין מדובר במקרה בו יש להטיל פיצויים על המשיבה 1.

בקשה לפי סעיף 81 לחוק העונשין

11. סעיף 81 לחוק העונשין, מקנה לבית המשפט סמכות לשקול בקשה לחיובו של מתלונן בתשלום הוצאות המשפט. תנאי מקדמי ראשון להקמת סמכות זו, הוא זיכוי של הנאשם. בית המשפט העליון קבע את הפרשנות הראויה לתנאי זה, זאת בהתחשב באינטרסים השונים:

"לא כל זיכוי מכל טעם שהוא מקנה לבית-המשפט את הסמכות לפסוק את הוצאות הגנתו לחובת המתלונן. הזיכוי שאליו מתייחס סעיף 81(א) לחוק העונשין הוא זה הקרוי 'זיכוי מוחלט'. לא זיכוי מחמת הספק, ואף לא זיכוי המבוסס כולו על טעמים פרוצדורליים, מעניקים את הסמכות שבסעיף 81(א) לחוק העונשין. זיכויים אלה אכן הינם זיכויים לכל דבר, אולם אין בכך לגרוע מהמסקנה כי הם אינם נובעים מתלונה חסרת שחר..."
[ע"פ 1703/96 פלונית נ' מדינת ישראל
ואח' (להלן: "ענין פלונית"), פ"ד נא(4) 708,710 (1997).]

בהתאם ובהתחשב בכך שבמקרה הנדון מדובר בזיכוי מחמת הספק, יש לדחות את הבקשה. למעלה מהדרוש, אציין כי לא עלה בידי המבקש להוכיח אף את קיום התנאי השני, של הגשת התלונה בקלות ראש או לשם קינטור או ללא יסוד, אלא טיעוניו התמצו בהשערות ובהערות שאין בהן די. בענין זה, אפנה לכך שהכרעת הדין התמקדה בעיקר בבעייתיות גרסאות אימה של המשיבה 2 והעובדה שעדותה לא תמכה בעדות המשיבה 2. אי דיוקים וסתירות אלה, הציבו ספק סביר לגבי המיוחס לנאשם, אך לא מעבר לכך. הכרעת הדין לא קבעה ממצאי מהימנות לגבי המשיבה 2, בוודאי שלא קביעות המקיימות את חלופות התנאי השני שבסעיף 81 לחוק העונשין (ראו בענין פלונית את האופן בו יש לבחון חלופות אלה).

לפיכך, משלא עלה בידי המבקש לעמוד בתנאי סעיף 81 לחוק העונשין, לא מצאתי לנכון לבקש את תגובתה של המשיבה 2.

סוף דבר

לאור כל האמור לעיל, אני קובע כי לא מתקיימת במקרה זה כל הצדקה לפיצוי המבקש בגין הגשת כתב האישום כנגדו.

המזכירות תודיע לצדדים.

ניתנה היום, כ"ה תשרי תשע"ט, 04 אוקטובר 2018, בהעדר הצדדים.